

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Monikou Vackovou v právní věci žalobce: **ROSI, s.r.o.**, IČ 47547219, se sídlem Moklinská 355, 25230 Řevnice, zastoupen: Mgr. Jiřím Urbánkem, advokátem se sídlem Kladská 5, 12000 Praha 2, proti žalovanému: **Ing. T. H.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupenému JUDr. Petrem Valentou, advokátem se sídlem Krkonošská 17, 12000 Praha 2 – Vinohrady, o zaplacení částky 962.000,- Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žaloba o zaplacení částky 962.000,- Kč s příslušenstvím **se zamítá.**
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 58.356,-Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaného.

O d ů v o d n ě n í :

Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 26. 3. 2003 uzavřel žalobce jako zhotovitel s Bytovým družstvem xxx xxx jako objednatelem (dále jen Družstvo) smlouvu o dílo na zhotovení vestavby bytů v domě čp. xxx, v Praze, xxx xxx. Dne 17. 12. 2003 ke smlouvě podle Dohody o přistoupení zájemce ke smlouvě o dílo (dále jen Dohoda) přistoupil na straně objednatele žalovaný. Podle Dohody a dodatků č. 1 a 2 k ní uzavřených ve dnech 20. 5. 2005 a 15. 2. 2006 bylo dílo dokončeno a dne 20. 4. 2006 žalovanému předáno. Žalovaný zaplatil žalobci část sjednané ceny díla. Celková cena vycházela ze sjednané ceny za jeden m² bytových ploch ve výši 35.000,-Kč a 18.000,-Kč za jeden m² teras.

Žalobce se domáhá doplatku ceny díla ve výši 962.000,-Kč (z původně uplatněných 975.000,-Kč vzal žalobce žalobu o 13.000,-Kč zpět, neboť připustil své prodlení s dokončením díla v době od 1. 10. 2005 do 6. 4. 2006 a tedy oprávněný nárok žalovaného na zaplacení smluvní pokuty v právě uvedené výši).

Žalovaný výši doplatku zpochybňuje s argumentem, že skutečná výměra bytu neodpovídala ceně vyúčtované žalobcem při předání bytu. Namítá dále, že žalobcova pohledávka zanikla zápočtem vůči pohledávkám žalovaného učiněným již před zahájením řízení (viz dále).

Žalobce tvrdí, že cena sjednaná účastníky ke dni předání bytu ve výši 6,545.670,-Kč odpovídala výměře bytu v době předání. I kdyby tomu tak nebylo, byla by menší výměra zjevnou vadou díla, kterou měl žalovaný uplatnit bez zbytečného odkladu po jeho převzetí. To žalovaný neučinil, vadu vytknul pozdě, nárok z titulu odpovědnosti za vady díla (sleva z ceny díla) by mu tudíž neměl být přiznán.

Nárok na smluvní pokutu, kterou vůči ceně díla započtl, žalovanému podle názoru žalobce nevznikl, žalobce totiž, jak tvrdí, nebyl v prodlení s dokončením díla déle, než by odpovídalo smluvní pokutě ve výši 13.000,-Kč (viz shora). V dohodě sjednaný termín pro dokončení díla, tj. 300 dní od právní moci stavebního povolení (tj. od 27. 11. 2004), byl dodatkem č. 1 změněn a uvedená lhůta počala běžet od právní moci rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením, tj. ode dne 21. 3. 2005. Vůle stran změnit takto sjednaný termín pro dokončení díla je zřejmá vzhledem k deklaraci v tomto dodatku obsažené, že stavební povolení k původní jednotce, která měla být předmětem díla, nebylo vydáno, že předmětem smlouvy byla jiná podoba jednotky, než kterou předpokládala smlouva v původním znění, což je zřejmé ze změněné projektové dokumentace, která byla při uzavření dodatku žalovanému předána. Vzhledem k rozestavenosti v době uzavření dodatku muselo být oběma stranám zřejmé, že v září 2005 dílo hotovo být nemůže. Harmonogram prací byl k tomuto dodatku připojen omylem, žalobce nebyl povinen podle tohoto harmonogramu postupovat. Stavba měla být předána 15. 1. 2006, žalobce však byl v prodlení pouze do 16. 2. 2006, neboť k tomuto okamžiku se dostal do prodlení žalovaný s plněním, které mělo předcházet předání jednotky (zaplacením části vyúčtované ceny).

Žalovaný tvrdí, že oproti výměře bytu zjištěné žalobcem při kolaudaci (celková výměra 170,53 m², z toho 165,28 m² výměra podlahové plochy bytu, 5,25 m² plochy teras) je výměra bytových prostor o 9,19m² menší oproti výměře žalovaným garantované, výměra teras naopak o 0,26m² větší. Vzhledem ke sjednané ceně 35.000,-Kč za m² bytových ploch a 18.000,-Kč za m² teras byla celková cena oproti smluvnímu ujednání vypočtena žalobcem o 316.970,-Kč vyšší, nárok na tuto část ceny díla proto popírá.

Žalobce byl podle žalovaného v prodlení s dokončením díla od 23. 9. 2005 do 20. 4. 2005, kdy bylo dílo předáno, tj. celkem 209 dní. Dodatek č. 1 k uzavřené Dohodě počátek běhu 300 denní lhůty ke zhotovení díla nezměnil. Naopak, součástí dodatku byl harmonogram prací vypracovaný žalobcem, v době, kdy byl dodatek uzavírán, tj. v květnu 2005, stavba pokračovala přibližně podle údajů v harmonogramu uvedených, podle nichž mělo být dílo dokončeno v září 2005. Harmonogram byl míněn vážně, nebyl k dodatku připojen omylem.

Vzhledem k formulaci ujednání o smluvní pokutě má žalovaný za to, že v okamžiku, kdy prodlení s dokončením díla přesáhne 30 dnů, je smluvní pokuta 5.000,- Kč za každý, tedy i za první den prodlení. Pouze tehdy, kdyby prodlení bylo celkově kratší než 30 dnů, byla by sjednaná smluvní pokuta 500,-Kč denně. Délce prodlení pak odpovídá smluvní pokuta ve výši 1,045.000,-Kč (z ní 70.000,-Kč žalobci prominul). Prodlení žalovaného s úhradou šesté faktury, lze vysvětlit mj. tím, že v okamžiku, kdy nastala splatnost této faktury, činila výše smluvní pokuty 725.000,- Kč. V té době tudíž žalovaný již nebyl povinen uhradit fakturu, neboť měl on sám pohledávku za žalobcem. Fakturu navíc žalovaný nemohl proplatit vzhledem k chybným údajům na ní uvedeným.

Prodlení žalobce s dokončením díla je neobvykle dlouhé. Smluvní pokuta je za takových okolností podle jeho názoru přiměřená. Žalovanému vznikla v souvislosti

s prodlením s dokončením díla škoda – ušel mu zisk odpovídající obvyklému nájemnému za byt, který by mohl získat, ve výši přibližně 210.000,-Kč (30.000,-Kč měsíčně), dále mu vznikly dodatečné náklady na architekta a stavební dozor. Celková suma pohledávek přesahuje žalovanou částku, jen část z ní žalovaný uplatnil jako obranu vůči žalobcovu návrhu.

Vzhledem k uplatněným žalobním tvrzením a procesní obraně žalovaného řešil soud nejprve otázku sjednané ceny díla, tj. řešil, zda existuje (případně existovala) pohledávka ve výši žalobou uplatněné.

Základem vztahu mezi účastníky je Dohoda ze dne 17. 12. 2003, jejímž smyslem byl převod části závazků a postoupení části pohledávek mezi Družstvem a žalovaným, vyplývajících ze smlouvy o dílo (o provedení půdní vestavby) v tam specifikované nemovitosti. Podle článku II/2 Dohody, jak zjištěno, žalovaný přistoupil též k závazku zaplatit část ceny za dílo, tj. ceny bytové jednotky č. xxx ve výši 5,820.000,-Kč, která je kalkulována tak, že cena za m² plochy bytu činí 35.000,-Kč a cena za m² teras činí 18.000,-Kč. Článek III odst. 4 písm. a) Dohody předpokládal, že při kolaudaci stavby bude zjištěna skutečná výměry bytové jednotky a ta vynásobena sjednanými jednotkovými cenami.

Ujednání o výši jednotkových cen nebyla změněna žádným ze dvou dodatků k dohodě, cena byla pouze, jak je dodatky prokázáno, kalkulována s ohledem na měnicí se výměru bytu odpovídající úpravám projektové dokumentace.

Uvedená ujednání podle názoru soudu svědčí o způsobu určení ceny díla podle § 546 odst. 1 obch. zák. nikoli částkou pevnou, ale cenou sjednanou jako cena za jednotku, tedy za 1m² bytové plochy, resp. plochy teras. Smyslem ujednání bylo uhradit cenu odpovídající skutečné výměře bytové jednotky. Námitka žalované strany spočívající v tom, že při kolaudaci (a při předání bytu) byla zjištěna nesprávná výměra bytové jednotky, není tudíž uplatněním práva z odpovědnosti za vady, jak se domnívá žalobce, ale výhradou vůči nesprávně vyúčtované ceně díla, která se od reálné výměry bytové jednotky měla odvíjet.

O tom, že by došlo ke změně způsobu ujednání o ceně, nesvědčí žádná z předložených listin, tedy ani obsah předávacího protokolu ze dne 20. 4. 2005. V protokole se konstatuje, že mezi stranami je „dojednána“ cena, vyúčtování víceprací a skutečné velikosti bytu. S ohledem na okolnosti výstavby bytové jednotky tak, jak byly účastníky shodně popisovány a z nichž jako nesporných soud vychází (v průběhu smluvního vztahu byla měněna projektová dokumentace a došlo tak ke změně půdorysu bytu a tedy původně předpokládané výměry), má soud zato, že účastníci pouze odsouhlasili vliv veškerých změn projektové dokumentace na výměru bytu. Ono „odsouhlasení“ ceny však rozhodně nelze považovat za rezignaci na požadavek zjištění skutečné výměry bytu pro účely stanovení konečné ceny díla smlouvou předpokládaného.

Žalobce tvrdí, ale neprokazuje, že a jakým způsobem byl byt před předáním žalovanému, resp. ke kolaudaci přeměřen a zjištěna jeho skutečná výměra. Předkládá soudu pouze mailovou korespondenci z listopadu 2004, z níž lze mít za prokázané, že účastníci upřesňovali dispoziční řešení bytu a měli rámcovou představu o jeho výměře v průběhu jeho výstavby. Tato okolnosti však nesvědčí o skutečné výměře bytu v okamžiku, k němuž měla být podle smlouvy zjištěna.

Žalovaný tvrdí, že předpokládal, že žalobce jako profesionál v daném oboru měření provede, provede je správně a proto o výsledcích měření ze strany žalobce nepochyboval. Tu skutečnost, že bytová jednotka má jinou než žalobcem deklarovanou výměru, zjistil žalovaný, jak tvrdí, až v souvislosti s přípravou prohlášení vlastníka nemovitosti za účelem rozdělení domu na bytové jednotky (ve smyslu zákona č. 72/94 Sb.) a měřením, které provedlo Družstvo Zjištěný rozdíl nechal poté přeměřit autorizovaným zeměměřičským inženýrem.

Předloženými výsledky měření obsaženými v listině nadepsané „Tabulka legendy místností a výměr“, k ní připojenými půdorysy bytové jednotky a mapou uzlových bodů a dále též výpovědí ing. J. M. má soud za prokázána tvrzení žalovaného, že skutečná výměra podlahové plochy bytu činí 156,09 m², skutečná výměra terasy činí 5,51 m².

Žalobce nepředložil soudu žádný důkaz, z něhož by bylo možno dovodit, z jakých údajů při stanovení skutečné výměry bytu jako podkladu pro stanovení konečné ceny vycházel. Zpochybňoval měření učiněná ing. M. z toho důvodu, že byla provedena na základě objednávky žalovaného. Sám fakt, že žalovaný zajistí důkaz pro svá tvrzení, totiž objedná osobu oprávněnou nemovitost oficiálně (pro potřeby zápisu do katastru nemovitostí) zaměřit, není důvodem pro pochybnosti o věrohodnosti takového důkazu. Soud nemá o správnosti provedeného měření důvod pochybovat vzhledem k výpovědi uvedeného svědka, který dostatečně jasně vysvětlil metodu, kterou pro měření použil, a vzhledem k jeho odborné kvalifikaci a autorizaci pro dané měření, která byla osvědčena Úředním oprávněním pro ověřování výsledků zeměměřičských činností, které vydal Český úřad zeměměřičský a katastrální dne 10. 7. 1997. Ta svědka opravňuje mj. k ověřování prostorové polohy, rozměru a tvaru stavby a geodetické části skutečného provedení stavby, která obsahuje geometrické, polohové a výškové určení stavby.

Tvrzení, že žalovaný bezprostředně po dokončení bytu udělal v bytě další stavební úpravy, které měly vliv na výměru bytu, prokázáno nebylo, ostatně soud je považuje s přihlédnutím k okolnostem provádění díla a té skutečnosti, že žalovaný byt po jeho dokončení pronajal třetí osobě, za absurdní.

Žalobce nesporně vycházel při stanovení ceny z měření provedeného ke kolaudaci, podle něhož činí 165,28 m² výměra podlahové plochy bytu a 5,25 m² činí plochy teras.

Měřením provedeným ing. M. bylo prokázáno, že výměru stanovil žalobce nesprávně, nesprávná je tedy i výše ceny díla na základě této výměry zjištěná. Vzhledem k jednotkovým cenám smlouvou sjednaným je cena bytu oproti ceně sjednané o 316.970,-Kč nižší.

Žalobce tedy měl z titulu doplatku ceny za dílo ke dni předání díla pohledávku za žalobcem ve výši 658.030,-Kč, když o základu jeho nároku nebylo mezi účastníky sporu (§ 554 odst. 1, § 548 odst. 1 obch. zák.).

Soud dále zjišťoval, zda žalobcova pohledávka ke dni rozhodnutí v této výši existuje, či zda zanikla v důsledku jednostranného zápočtu (§ 580 obč. zák.) vůči pohledávce žalovaného z titulu smluvní pokuty, tedy zda byl žalobce v prodlení s dokončením díla a po jak dlouhou dobu, a zda tedy existovala pohledávka žalovaného z titulu smluvní pokuty způsobilá k zápočtení vůči žalobcově pohledávce a v jaké výši.

Žalovaný započítal smluvní pokutu 975.000,-Kč za prodlení s dokončením díla vůči žalobcově pohledávce dne 20. 4. 2006, jak je prokázáno listinou podepsanou účastníky téhož dne, nadepsanou Dodatek č. 2 (nově upravující podmínky předání díla) k Dohodě o přistoupení zájemce ke smlouvě o dílo..... (dále jen Dodatek č. 2).

Ujednání o smluvní pokutě za prodlení s dokončením díla obsahuje Dohoda v čl. III odstavci 5, který zní takto: „Pokud zhotovitel nepředá ve smluvním termínu bezvadné dílo, má zájemce nárok na úhradu smluvní pokuty 500,-Kč za každý den prodlení ze strany zhotovitele.....Pokud bude toto prodlení delší než 30 dní, zvyšuje se smluvní pokuta na 5.000,-Kč za každý den prodlení.“

Termín pro zhotovení díla byl sjednán v článku III odstavec 3 Dohody na 300 dní od vydání pravomocného stavebního povolení.

V průběhu smluvního vztahu vydal příslušný stavební úřad nesporně dvě rozhodnutí, o nichž účastníci v souvislosti s počátkem běhu uvedené lhůty hovoří. První z nich, tedy vlastní stavební povolení bylo vydáno 1. 11. 2004, nabylo právní moci dne 27. 11. 2004. Druhé z nich – Rozhodnutí o povolení změny stavby před jejím dokončením bylo vydáno 14. 2. 2005 a nabylo právní moci 21. 3. 2005.

Dohoda v souvislosti se změnou projektové dokumentace, která byla podkladem pro vymezení předmětu díla, byla změněna Dodatkem č. 1 ze dne 20. 5. 2005.

Podle tohoto dodatku není-li v něm výslovně uvedeno jinak, řídí se práva a povinnosti stran Dohodou (viz č. I odst. 2 dodatku). Dohoda byla dodatkem v čl. III odstavci prvním změněna též takto: „Zhotovitel při podpisu tohoto dodatku předá Zájemci časový harmonogram prací a do 7 dnů po podpisu tohoto dodatku komplexní projektovou dokumentaci k bytové jednotce. Časový harmonogram tvoří přílohu č. 4 tohoto dodatku.“

Připojený harmonogram, datovaný dnem 23. 2. 2005, rozvrhuje práce na stavbě v období únor až září 2005. V květnu, kdy byl dodatek podepsán, měly být podle harmonogramu prováděny práce odpovídající pracím na hrubé stavbě (např. svíslé a vodorovné konstrukce, konstrukce střechy - truhlářské, pokládána střešní krytina) a dále zahájeny práce na vnitřním vodovodu a plynovodu a izolacích.

Žalobce tvrdí, že tento harmonogram nebyl míněn vážně, stavba vzhledem ke změnám dokumentace nemohla být dokončena v září, v době podpisu Dodatku č. 1 nebyla stavba v takovém stavu, který odpovídal údajům v harmonogramu.

Uvedená argumentace zde není namístě. Dodatek č. 2 k Dohodě je nepochybně právním úkonem, jehož výklad je třeba provést v souladu s výkladovými pravidly uvedenými v § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 obch. zák. Žalobce tvrdí, že účastníci projeví vůli změnit počátek běhu lhůty pro termín dokončení díla. Takový projev vůle není výslovně uveden v žádné z předložených listin a vzhledem k textu dodatku požadujícího „výslovnou“ změnu podmínek smlouvy v Dodatku pak nelze na takový projev vůle usuzovat ani z obsahu jiných listin, které byly vytvořeny při uzavírání dodatku, tedy ani z předávacího protokolu z 20. 5. 2005. Přílohou Dodatku byl harmonogram prací, který deklaroval dokončení stavebních prací v září 2005. Harmonogram je v obchodním styku (§266 odst. 2 obch. zák) zpracováván z toho důvodu, aby zúčastnění měli přehled o průběhu činností v něm zahrnutých a jejich termínech. Uvedený pojem je takto obecně chápán. Bylo by v rozporu s logikou, aby harmonogram jako

plán provádění díla byl činěn součástí smlouvy (přílohou Dodatku) a přitom by nebyl považován za závazný.

Soud tedy na základě výkladu projevu vůle obsaženého v Dodatku č. 1 tak, jak odpovídá jazykovému projevu vůle tam obsaženému (§35 odst. 2 obč. zák.), dospěl k závěru, že termín pro dokončení díla nebyl Dodatkem změněn, naopak, připojením harmonogramu jako součástí Dodatku strany deklarovaly, že původně sjednaný termín bude dodržen. Vykládat projevenou vůli jinak by bylo v rozporu s jejím jazykovým projevem.

Na podporu právě uvedeného závěru lze uvést navíc obsah výpovědi svědka K., již je prokázáno, že harmonogram účastníci výstavby půdní vestavby chápali jako závazný, a obsah výpovědi svědka ing. J. M., technického dozoru žalovaného, již je prokázáno (též s přihlédnutím k obsahu stavebního deníku), že v okamžiku uzavření dodatku byly alespoň některé práce podle harmonogramu skutečně již prováděny a dodržet harmonogram bylo reálné.

Vyvrátit závěr o počátku běhu lhůty k provedení díla nemůže ani žalobcův dopis z 23. 9. 2004, v němž je žalovaný upozorňován na to, že vzhledem k problémům při získání stavebního povolení nebude možno dodržet „termín“. Tento dopis byl napsán ještě před uzavřením Dodatku č. 1, tedy ještě před vydáním stavebního povolení dne 1. 11. 2004, tj. v době, kdy strany ještě nemohly tušit, že bude vydáno také rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením.

Soud tedy dospěl k závěru, že dílo mělo být dokončeno uplynutím třicátého dne po právní moci vydaného stavebního povolení, tj. dne 23. 9. 2005, nejpozději však (s ohledem na harmonogram tvořící součást Dodatku č. 1 ke smlouvě) k poslednímu dni měsíce září 2005, dokončeno však (žalovanému předáno a žalovaným převzato) bylo až 20. 4. 2006. Žalobce tedy byl s dokončením díla v prodlení. Vznikla mu proto povinnost zaplatit smluvní pokutu sjednanou platně (§ 544 odst. 2 obč. zák.) pro případ porušení tohoto závazku v Dohodě. Z příslušného ustanovení Dohody shora citovaného podle názoru soudu plyne, že prvních 30 dnů prodlení bylo sankcionováno smluvní pokutou 500,-Kč denně, od 31. dne prodlení (tedy za „prodlení delší než 30 dní“) byla sjednána smluvní pokuta 5.000,-Kč denně.

V Dodatku č. 2 (při převzetí díla) strany sjednaly konečný termín pro uplatnění práv z titulu smluvní pokuty za prodlení dnem 6. 4. 2006.

Délce prodlení za dobu od 1. 10. 2005 do 6. 4. 2006 odpovídá smluvní pokuta ve výši 800.000,-Kč (30 x 500 + 157 x 5.000).

Pohledávka v tomto rozsahu byla způsobila k započtení vůči žalobcově v době předání díla existující pohledávce ve výši 658.030,-Kč (viz shora), žalovaný učinil dne 20. 4. 2006 úkon směřující k započtení, obě pohledávky v rozsahu, v němž se kryly, tímto okamžikem zanikly podle § 580 obč. zák., neboť tehdy se střetly.

Vzhledem k uvedeným závěrům soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, aniž doplňoval dokazování dalšími navrženými důkazy, neboť těmi, které provedeny byly, byl skutkový stav dostatečně zjištěn.

V řízení byla provedena řada dalších důkazů, a to vesměs k prokázání žalobcova tvrzení o tom, že k prodlení žalobce s dokončením díla došlo též přičiněním žalovaného, resp. nedostatkem jeho součinnosti. Tuto argumentaci (která měla zpochybnit nárok žalovaného na úhradu smluvní pokuty) však žalobce opustil, soud se již proto v odůvodnění rozsudku

důkazy souvisejícími se součinností žalovaného (zejména korespondencí účastníků, zápisy ve stavebním deníku atd.) nezabýval.

Soud se rovněž nezabýval důkazy, byť je provedl, k prokázání tvrzení o důvodech prodlení žalovaného s úhradou posledních dvou faktur. Žalobce argumentoval ustanovením § 326 odst.1 obch. zák. s tím, že se nemohl ocitnout v prodlení s plněním svého závazku, jestliže žalovaný v pozici dlužníka neplnil závazek svůj. Uvedená argumentace však v daném případě neobstojí. Ustanovení § 326 odst. 1 obch. zák. sice umožňuje odepřít plnění do zajištění odpovídajícího plnění druhé strany, neznamená však bez dalšího, že není-li plnění druhou stranou poskytnuto, první strana v prodlení není. Na uvedenou situaci dopadá spíše ustanovení § 365 věta druhá obchodního zákoníku, podle níž dlužník není v prodlení, pokud nemůže plnit svůj závazek v důsledku prodlení věřitele. V daném případě však nelze hovořit o tom, že by žalobce svůj závazek nemohl plnit proto, že mu žalovaný nezaplátil dvě z vystavených faktur a že by proto z tohoto důvodu nebyl v prodlení.

Soud se vzhledem k závěru o vzájemném zániku pohledávek nezabýval ostatními nároky žalovaného (náhrada škody) uplatněnými pouze v rámci jeho procesní obrany, a důkazy k nim označenými. Nezdůvodňoval podrobně ani ty z provedených důkazů, které byly označeny na podporu tvrzení mezi účastníky nesporných, z nichž vycházel (§ 120 odst. 4 o.s.ř.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. V řízení byl úspěšný žalovaný, v řízení mu vznikly náklady za první zastoupení. Jejich výši soud stanovil podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění účinném do 31. 8. 2006 vzhledem k datu podání žaloby a s ohledem na čl. II přechodných ustanovení vyhlášky č. 277/2006 Sb. Sazba odměny činí 45.930,-Kč, připočteny bylo celkem 9 režijních paušálů (převzetí a příprava zastoupení, odpor, 3x vyjádření ve věci, 4x jednání) po 300,-Kč za úkony učiněné již po uvedeném datu podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/96 Sb., tj. celkem 48.630,-Kč, 20% DPH z této částky činí 9.726,-Kč, náklady řízení celkem 58.356,-Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15ti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

V Praze dne 23. března 2010

JUDr. Monika Vacková, v.r.
soudkyně

Za správnost: